

РЕШЕНИЕ

№ 4494

гр. София, 06.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 08.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10372** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], жк Л. Т. , [жилищен адрес] чрез М. М., в качеството му на управител, чрез адв. Д. оспорва Ревизионен акт /РА/ №Р-22221319006044-091-001/22.04.2020 г., потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 1059/06.07.2020 г., с който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на в размер на 18679,60 лв. и начислените лихви за забава в размер на 1486,71 лв. В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт. В съдебно заседание редовно призован се представлява от адв. Д., който моли съда да отмени акта и присъди разноски в производството.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юриск. П. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството .
От фактическа страна се установява: Със Заповед за възлагане на ревизия от /ЗВР/ №Р-22221319006044-020-001 от 16.09.2019 г., връчена на 16.09.2019 г. електронен път, изменена със Заповед №Р-22221319006044-020-002 от 11.12.2019 г., издадени от Х. Б. М., на длъжност началник отдел „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощен със

Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за периодите от 02.05.2019 г. до 31.07.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад от /РД/ №Р-22221319006044-092-001 от 01.04.2020 г., връчен по електронен път на 01.04.2020 г. По реда и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите на РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22221319006044-091-001 от 22.04.2020 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник отдел „Ревизии“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и В. В. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен по електронен път на 22.04.2020 г.

С оспорения РА на дружеството са установени допълнителни задължения за ДДС в общ размер на 18 679,60 лв. и лихви за забава в размер на 1 486,71 лв., произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] за данъчните периоди от м. 05.2019 г. до м. 07.2019 г.

В хода на ревизията, с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното дружество и събиране на необходимите доказателства, са извършени редица процесуални действия, които са описани подробно в констативната част на изготвения РД, явяващ се неразделна част от РА съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221319006044-040-001/17.09.2019 г., с което са изискани търговски и счетоводни документи относно извършените доставки чрез онлайн продажби и всички относими документи във връзка с издадените фактури от посочените по-горе доставчици. В отговор са представени счетоводни регистри, документи относно извършените продажби и начисления данък, както и копия от фактурите, издадени от спорните доставчици.

На основание чл. 45 от ЗДДС са извършени насрещни проверки на [фирма], приключила с Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22220619190345-141-001/16.03.2020 г. и на [фирма], приключила с ПИНП №П-22221419190344-141-001/16.03.2020 г.

Извършено е посещение в офиса на дружеството за преглед на търговските и счетоводни документи, обективизирано с Протокол №1624133/04.02.2020 г.

Органите по приходите са посочили, че дейността на дружеството през ревизирия период е онлайн продажба на дрехи и аксесоари.

За установяване на размера на реализираните приходи от органите по приходите са извършени проверки до трети лица на [фирма], [фирма] и [фирма]. След анализ на получената информация от куриерските дружества и извършена съпоставка с декларираните данни от дневниците за продажби не са установени различия.

При анализа на дневниците за продажби за ревизирия период органите по приходите са установили, че дружеството е извършвало електронни продажби на стоки с получатели физически лица, регистрирани на територия на Румъния. Посочено е, че според българското законодателство - дистанционната продажба е

доставката на стоки, за която са налице едновременно следните условия: стоките се изпращат или транспортират от или за сметка на доставчика от територията на държава членка, различна от тази, в която транспортът приключва; доставчикът на стоките е регистриран за целите на ДДС в държава членка, различна от тази, в която транспортът приключва; получател по доставката е лице, което не е задължено да начисли ДДС при вътреобщностно придобиване на стоката в държавата членка, където транспортът приключва и стоките не са нови превозни средства, или не се монтират и/или инсталират от или за сметка на доставчика, или не са предмет на специален ред за облагане на маржа на цената за стоки втора употреба, произведения на изкуството, предмети за колекции и антикварни предмети.

Според ревизиращия екип, дружеството е следвало на начисли ДДС върху получените плащания в резултат на извършените онлайн продажби на физическите лица, регистрирани на територията на Румъния. Посочено е, че за ревизиращия период дружеството е получило плащане от физически лица, регистрирани в Румъния и е декларирало продажби на стоки към тях, но не е начислен ДДС, съответно за м. 05.2019 г. в размер на 1 081,47 лв., за м. 06.2019 г. в размер на 7 043,50 лв. и за м. 07.2019 г. в размер на 3 432,65 лв. Органите по приходите са установили, че жалбоподателят е открил грешката си през м. 10.2019 г. и с протокол по чл. 117 от ЗДДС от 01.10.2019 г. е начислил дължимия ДДС. Протоколът е отразен в дневника за продажби за м. 10.2019 г. За по-късното начисляване на дължимия ДДС органите по приходите са определили лихви в размер на 45,97 лв. за м. 05.2019 г., в размер на 240,67 лв. за м. 06.2019 г. и в размер на 87,73 лв. за м. 07.2019 г., изчислени от 15 число на месеца следващ месеца съответно, за който е дължим данъкът до 14.11.2019 г., срока на подаване на справката-декларация за м. 10.2019 г., когато е извършена корекцията.

По отношение на получените доставки и ползвания данъчен кредит в РД е посочено, че в хода на извършените насрещни проверки на [фирма] и на [фирма] са направени справки в информационната система на НАП, при които е установено, че посочените дружества са отразили издадените от тях фактури в дневниците си за продажби за съответните периоди. Въпреки това е констатирано, че дружествата не са подавали годишни данъчни декларации по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, в които да са декларирани приходи от продажби. Не са установени данни доставчиците да притежават собствени или наети транспортни средства, складове и търговски обекти. Констатирано е, че [фирма] има регистриран един фискален касов апарат на 08.04.2019 г. за обект за предоставяне на рекламни/печатни услуги, находящ се на адрес в [населено място],[жк], [улица]. Посочено е, че на този адрес се намира „виртуален офис“, на който са регистрирани множество дружества, но няма регистрирани търговски обекти за рекламни и печатни услуги, нито магазин или склад за продажба на дрехи.

По отношение на [фирма] е установено, че дружеството няма наети лица по трудови правоотношения, едноличния собственик и управител е работил по трудови правоотношения като работник разлепващ афиши и общ работник в строителството до 21.12.2015 г. и през периода, когато са издадени фактурите на жалбоподателя, няма данни същият да е регистриран като самоосигуряващо се лице.

Органите по приходите са установили, че ревизираното лице е ползвало право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 8 400,00 лв. по 6 фактури, издадени от [фирма] през периодите от м. 05.2019 до м. 07.2019 г. От ревизираното лице са

представени единствено фактурите, издадени от спорния доставчик.

В хода на извършената насрещна проверка на [фирма] са представени копие от фактура №143/04.07.2019 г. с данъчна основа в размер на 6 700,00 и ДДС в размер на 1 340,00 лв. с предмет на доставка „SEO оптимизация и интернет позициониране за периода юни и юли“. Към фактурата е приложен Договор за рекламна услуга от 30.05.2019 г. и приемо-предавателен протокол от 31.07.2019 г., в който е посочено, че рекламните материали са публикувани в социалните мрежи, копие от фактура №157/10.07.2019 г. с данъчна основа 7 750,00 лв. и ДДС в размер на 1 550,00 лв. с предмет на доставка „Интернет реклама на [фирма] за периода юни-юли“. Към фактурата е приложен Договор за публикуване на реклама в онлайн издания от 30.05.2019 г. и приемо-предавателен протокол от 31.07.2019 г., в който е посочено, че се приема и одобрява окончателен доклад за визуализиране на рекламните банери, промотиращи дейността на жалбоподателя и копие от фактури №33/17.05.2019 г., №78/05.06.2019 г. и №92/12.06.2019 г. с предмет на доставките - рокли. Представени са също така и фактури, издадени от предходните доставчици [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет на доставките - рокли.

Ревизиращите органи са извършили проверка в информационните масиви на НАП и са установили, че предходните доставчиците са с „риск“ профил. През периодите, когато са били регистрирани по ЗДДС са декларирали големи обороти от продажба на стоки и услуги и съответно незначителен размер на данък за внасяне по справки-декларации. От дружествата не са подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, както и не са установени данни за притежавани от тях превозни средства, ДМА и съответно регистрирани търговски обекти за търговия с облекла, необходими за извършването на търговска дейност. Дружеството [фирма] е имало регистрирани два фискални касови апарата в обекти за предоставяне на рекламни материали и една сладкарница.

По отношение на [фирма] е посочено, че фактурата, издадена от този доставчик, е с дата, следваща датата на извършената доставка от [фирма] към жалбоподателя. Органите по приходите са акцентирали и на обстоятелството, че както от доставчиците и техните предходни доставчици, така и от ревизираното дружество не са представени документи, доказвани извършените разплащания по спорните фактури.

По отношение на [фирма] органите по приходите са установили, че жалбоподателят е ползвал правото на приспадане на данъчен кредит по девет фактури с предмет на доставките – рокли и една фактура с предмет на доставката – офис консумативи общо в размер на 10 279,60 лв. за данъчни периоди от м. 05.2019 г. до м. 07.2019 г. В хода на извършената насрещна проверка от доставчика са представени копия от фактурите, придружени с приемо-предавателен протокол, хронологичен регистър на счетоводна сметка 411/3 „Клиенти“, хронологичен регистър на счетоводна сметка 501 „Каса“ и главна книга. След преглед на хронологичният регистър на счетоводна сметка 411, ревизиращите органи са установили, че въпреки, че предметът по фактурите е стоки – рокли и офис консумативи, фактурите са описани с предмет „СМР по договор“, като договор не е представен. От доставчика са представени и копия от фактури от предходни доставчици [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет на доставките „рокли“ и [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет на доставките „офис консумативи“. При извършени проверки в информационната система на НАП относно предходните доставчици са

установени сходни обстоятелства като тези относно предходните доставчици на [фирма], а именно, че дружествата са с „рисков профил“, регистрират в дневниците си за продажби доставки на стоки и услуги на значителни стойности, а декларират по справки-декларации незначителен размер на ДДС за внасяне, нямат подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, нямат регистрирани превозни средства и търговски обекти, нямат назначени лица по трудови или граждански договори. [фирма] е декларирал „виртуален“ адрес за кореспонденция, идентичен с този на [фирма].

В РД е подчертано, че не са представени договори, доказателства за транспорта на стоките, както и доказателства за извършени разплащания по фактурите, както от предходните доставчици, така и от [фирма].

При така изложената фактическа обстановка ревизиращият екип е направил извода, че липсват безспорни доказателства за доказване на реалността на извършените доставки на стоки и услуги от спорните доставчици към жалбоподателя. В резултат на това не е признато правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 18 679,60 лв. по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма] на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-06-3993 от 05.05.2020 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение № 1059/06.07.2020 г. директорът на Дирекция „ОДОП“ е потвърдил обжалвания пред него РА, в частта на установени данъчни задължения по ЗДДС, ведно със съответните лихви. Датата на връчване на решението е 10.09.2020г. Жалбата срещу ревизионния акт, в частта ,потвърден с решението на Директора на ДОДОП е депозирана на 23,09,2020год/стр.5/ ,поради което е и допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

В рамките на съдебното производство назначена съдебно счетоводна експертиза.

От заключението на вещото лице Ю. Я., прието в с.з. на 08.06.2021г се установява, че счетоводната документация на [фирма] за ревизирания период във връзка с доставките по процесните фактури е водена, съгласно изискванията на Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти.

Представените съпътстващи и счетоводни документи от страна на жалбоподателя отговарят по своето количество, вид и съдържание на фактурите по процесните доставки. Не се установи по-детайлна счетоводна аналитичност по отношение на закупените и реализирани стоки, но предвид начина на поръчване и реализация /онлайн търговия/ би могло да се приеме, че отчитането е редовно. Дали съставените документи са достатъчни за удостоверяване на фактическото предаване на стоките, предмет на процесните доставки не може да се прецени еднозначно, тъй като няма конкретизиране на вида документи, които обичайно се съставят при такъв вид доставки.

Плащания по процесните фактури, издадени на жалбоподателя от [фирма] и [фирма] са извършени и осчетоводени в брой, за което бяха представени фискални касови бонове и хронология на осчетоводаването.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно изготвено и незаинтересовано, неоспорено от страните.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от

кодекса/писмени доказателства на стр.48-56 /.

Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

При така изложената фактическа обстановка, съдът формира и своите правни изводи- На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл.160, ал.2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г.

По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от които могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС. Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга.

Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените

доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС, решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС, решение по дело С-414/10г на СЕС от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело С-520/10г на СЕС/. Доколкото правото на данъчен кредит е субективно притезателно право с насрещен субект приходната администрация /Държавата/,то съгласно правилото на чл.154 от ГПК, приложимо въз основа на § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл.144 от АПК,доказателствената тежест за установяването му е на жалбоподателя. При условията на главно пълно доказване , Е. Напудрени не успя да се справи с тази доказателствена задача в настоящето производство.Приходната администрация с наличните по административната преписка писмени доказателства,поведението на доставчиците на жалбоподателя успя да проведе насрещно доказване за установяване на фактите,свързани с липсата на реално изпълнение на доставките по процесните фактури.

В решението си по делото Б. /решение от 06,12,2012год по дело С-285/2011 на Съда на Европейския Съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС ,свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС.В него е посочено,че от постоянната съдебна практика на СЕС се установява,че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagaben и David, С-80/11 и С-142/11).

Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело Optigen и др., С-354/03, С-355/03 и С-484/03, R., стр. I-483, точка 54, Решение по дело K. и Recolta Recycling, посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело Mahagaben и David, посочено по-горе, точка 40). Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на

собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело *Centralan P.*, посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело *Tyth*, C-324/11, точка 26). Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112.

В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи, че членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция. Това решение на СЕС, както и Решение от 21 юни 2012 г. по дело *M. и D.*, C-80/11 и C-142/11 следва да се съобразят с някои други основополагащи принципи на правото на приспадане на данъчен кредит. Всъщност по делото *B.* и по дело *M. и D.* фактите са напълно различни от тези, установени в настоящето производство. Идентично е и произнасянето на СЕС с Определение от 03.07.2013 год по дело C-572/11 *Мениджърски бизнес решения срещу ДДОДОП: Член 168, буква а)* и член 203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получателя по фактура да се откаже право на приспадане на посочения в тази фактура данък върху добавената стойност, когато доставките, за които се отнася последната, не са били действително осъществени, дори ако рискът от данъчни загуби е отстранен, с мотива че издателят на фактурата е платил посочения в нея данък върху добавената стойност. Действително доставчикът на услуги на *E. Напудрени – Г. С. Е.* не е разполагало в релевантния период с кадрови и технически потенциал за извършване на спорните доставки на услуги, SEO оптимизация и интернет позициониране за периода юни и юли и доставка на интернет реклама. Липсват ангажирани доказателства този доставчик да е разполагал с лица, които имат специфични умения за реализирането на подобен вид услуги. Няма ангажирани доказателства къде е публикувана рекламата, нито в какво точно се състои оптимизацията на интернет позиционирането. Действително са съставени приемо-предавателни протоколи, но в тях липсва отети, анализи, доклади и място на публикуване на рекламата, поради което и не би могло да се приеме за доказано, че услугите са извършени. Също така досежно тези услуги липсват и доказателства, че е извършено плащане на същите. В тази връзка *РА* следва да се счита за

законосъобразен и следва да се потвърди в тази му част.

Досежно доставките на стоки от АЕ Г. 2018 Е. и Г. С. Е. на рокли и на офис консумативи. По делото няма данни преките доставчици да са разполагали с търговски обекти, складове или други помещения, свързани с търговската им дейност. В случая не са представени договори, в които да се съдържа характеристиката и количеството на стоките. Не са представени доказателства за транспортирането на стоката – място на товарене, разтоварване, транспортно средство и др. Няма ангажирани доказателства и за чия сметка е транспортът, а броят и обемът на закупените стоки- рокли предполага наличието и използването на транспортно средство. Такова липсва заприходено както при жалбоподателя, така и при неговите доставчици. Също така приетите като доказателство приемо-предавателни протоколи не съдържат информация за мястото на приемане и предаване на стоките, което би могло да се свърже с наличието или на наето помещение или склад. Няма и данни в протоколите за вида на стоките, като модел, размер и мярка, което пречи същите да бъдат индивидуализирани съгласно чл. 24 ал. 2 от ЗЗД. Тези факти, съотнесени с грижата на добрия търговец са следвали да бъдат внимателно обсъдени от Напудрени Е. при сключването на сделките с АЕ Г. 2018 Е. и Г. С. Е..

Според съда за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението /сделката / или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /естествено в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т.т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащият задължението за доставката юридически факт е индиция за реалността на имущественото разместване при изпълнението.

Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде доставчикът. Осигуряването на изпълнение от различно лице не може да има за последица възникването на право на приспадане на данъчен кредит. Косвено доказателство за различно от изпълнителя лице извършило услугите по спорните фактури е отсъствието на достатъчно в качествено и количествено отношение заети лица.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства. Не са изпълнени изискванията на чл. 24 ал. 2 от ЗЗД за индивидуализация на родово определените стоки при доставките от АЕ Г. 2018 Е. и Г. С. Е. към Напудрени Е.. Поради невъзможност да се осъществи връзка с доставчика не е осъществено проверка наличието на доказателства и за проследимост на движението на стоките. Не се установява водена аналитичност по сметка 304 и не може да се проследи конкретна стокова позиция от началото на нейното закупуване по документ със стойност и количество, до изписването и с количество и стойност към

конкретни клиенти.Макар вещото лице да твърди,че са налични доказателства за плащане в брой на посочените фактури,в кориците на делото не се съдържат доказателства за това,а жалбоподателят не е представил допълнително такива в рамките на съдебното производство.

Не са представени доказателства и за начина на транспортиране на стоките с конкретни данни за лицата, участвали в товаренето и разтоварването, липсват доказателства за чия сметка са извършените транспортни услуги по доставките.Ето защо и не бе могло да се приеме,че е налице реална доставка на стоки и материали по обективизираните фактури,издадени от тези доставчици,поради което и РА се явява законосъобразен в тази му част.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства.Доколкото такива доказателства не са представени,а приетите не обосновават категоричен извод за доставката,то и жалбата се явява неоснователна и в тази й част.

Всичко това според настоящия състав разколебава твърдението на жалбоподателя за реалност на доставките на стоки и услуги от посочените по горе дружества.

Ето защо и според настоящия състав ревизионният акт е законосъобразен и следва жалбата срещу него да се отхвърли.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1134,99 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], жк Л. Т. , [жилищен адрес] чрез М. М., в качеството му на управител,чрез адв. Д. против Ревизионен акт /РА/ №Р-22221319006044-091-001/22.04.2020 г., потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 1059/06.07.2020 г., с който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на в размер на 18679,60 лв. и начислените лихви за забава в размер на 1486,71 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], жк Л. Т. , [жилищен адрес] чрез М. М., в качеството му на управител,чрез адв. Д. да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП, разноски в размер на 1134,99 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: